

ต้มยำปลาดิบ ผลงานศิลปะ 2รส

หอศิลป์บ้านจิม ทอมป์สัน ชวนชม นิทรรศการศิลปะ “ต้มยำ ปลาดิบ” เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นทางศิลปะและกระชับความสัมพันธ์ทางวัฒนธรรมญี่ปุ่น รวมถึงร่วมเฉลิมฉลองวาระครบ 120 ปีความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างไทยและญี่ปุ่น และวาระครบรอบ 30 ปี ของสมาคมอาสาสมัครชาวญี่ปุ่น นำเสนอการอยู่ร่วมกันของประเพณีนิยมและความสมัยใหม่ของศิลปินไทยและญี่ปุ่น 8 ชีวิต 13 ชิ้น ผ่านศิลปะหลากหลายแนว ทั้ง วิดีโออาร์ต การ์ตูนควาง สื่อสิ่งทอ และแฟชั่น ที่เกิดจากความทรงจำ ความร่วมมือทางวัฒนธรรม เรื่องราวในชีวิตประจำวัน

สิริชัย โอชาว่า

ภายในสถานที่จัดแสดงมีภูเขาตุ๊กตุ๊ก หรือที่นอนตุ๊กตุ๊กที่ขนาดใหญ่ ผลงาน “Everyone Likes Someone as You Like Someone” ของ สิริชัย โอชาว่า ที่มาเยือนประเทศไทยเป็นครั้งที่ 3 ผลงานชิ้นนี้ได้แรงบันดาลใจจากการเดินทางไปนิวยอร์ก เพื่อถ่ายทำกับพระเจี๊ยะไช รูปปั้นพระพุทธรูปที่เชื่อว่าคุ้มครองผู้เดินทาง ก่อนปรับปรุงความแนวคิดก็ก่อให้เกิดความสัมพันธ์การแลกเปลี่ยนการสื่อสาร รวมถึงบริบทในชีวิตประจำวันระหว่างผู้ชม และเปิดให้เด็ก ๆ ได้สัมผัสงาน และร่วมป๊อป แจกตุ๊ก

ตุ๊กตุ๊กที่ชื่นชอบและนำไปห้อยบนภูเขา เพื่อแลกกับไปรษณียบัตร

“ผมอยากเห็นการสื่อสารที่มีความบริสุทธิ์ใจ ซึ่งออกมาจากใจที่อ่อนโยนของมนุษย์ การสื่อสารผ่านงานศิลปะเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้การสื่อสารแบบบริสุทธิ์ใจเกิดเป็นรูปธรรมมากขึ้น โดยวางใจขยให้เด็ก ๆ จากรูปแบบคนที่ตัวเองรัก เพราะเด็กสื่อความบริสุทธิ์ใจและความรู้สึกออกมาได้อย่างไร้จริต เด็ก ๆ คือผู้กุมอนาคตของโลกต่อไป การที่พวกเขาได้ถ่ายทอดความอ่อนโยนของจิตใจออกมา จะทำให้โลกมีความอ่อนโยนขึ้นในอนาคต ภูเขาตุ๊กตุ๊ก เป็นเพียงเครื่องมือเท่านั้น สิ่งสำคัญคือกระบวนการที่เด็กมาวาดภาพและการที่พวกเขาได้รับภาพวาดของเด็กจากมุมอื่นของโลกกลับไปได้ด้วย”

ถัดมาเป็นผลงานของศิลปินแนวป๊อปอาร์ตที่มีชื่อเสียงของญี่ปุ่นช่วงยุค 90 โอชิโตะโมะ นาระ ได้แรงบันดาลใจจากมังงะ การ์ตูนญี่ปุ่นและแอนิเมชัน

ดนตรีฟังก์ร็อกและเพลงป๊อปของอเมริกา ผลงานส่วนใหญ่มักเกี่ยวกับเด็ก สื่อออกมาหลากหลาย ลักษณะภาพวาดเป็นภาพแบนๆ สองมิติภาพไม่มีฉากหลัง มีดวงกลมโคและสีหน้าชัดเจน และด้วยทัศนคติแบบฟังก์ร็อก รูปเด็กหญิงตัวเล็กที่ดูก้าวร้าวแสดงถึงความโกรธเคืองของเด็กญี่ปุ่นต่อวิธีการเลี้ยงดูที่ถูกทิ้งให้อยู่กับพี่เลี้ยงอย่างโทรทัศน์และมีสุนัขเป็นเพื่อน

นอกจากนี้ภาพของเขามีอายุปะปนกับภาพเด็ก ๆ ข้าความตื่นหัวง และโกรธเคือง

ฝั่งตรงข้ามเป็นผลงานของ ยาฮิมาสะ โมริมูระ งานส่วนใหญ่เกิดจากการหยิบยืมจากศิลปินในประวัติศาสตร์ ก่อนนำมาคิดแปลงและสื่อโดยใช้ใบหน้าและร่างกายของศิลปิน แสดงถึงแนวคิดด้านเพศ ความเป็นตัวคนหรืออัตลักษณ์ที่ทำหาย และครั้งนี้มีผลงานภาพถ่ายจากภาพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ห้ามทำซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาตไปใช้โดยไม่ได้รับอนุญาต
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไป

เหมือนของจิตรกรหญิงชื่อก้องโลกชาวเม็กซิโก “ฟรีดา”

เป็นซุคกีโมโน ของ จารุพัชร อาชวะสมิต นักออกแบบสิ่งทอ อาจารย์ประจำภาควิชาศิลปอุตสาหกรรม คณะสถาปัตยกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ซุคลีที่ำด้านในคือ “บัลลังก์ดอกเบญจมาศในสายฝน” แสดงถึงสัญลักษณ์ของราชบัลลังก์ญี่ปุ่น ซึ่งได้ทลายท การเฉลิมฉลองความยินดี ส่วนคำว่าสายฝนมาจากชื่อ ลายมัดหมี่สายฝนของ

ไทย โดยวิธีทำนั้น ด้ายขึ้นเกิดจากการพิมพ์ดิจิตอล ซึ่งเป็นเทคโนโลยีที่ทันสมัยที่สุดในไทย จากนั้นเอามาเข้าเครื่องที่ทอมือ และใช้ด้ายพุ่งด้วยมัดหมี่แท้ดั้งเดิมของโคราชลายสายฝน นำมารวมกับความทันสมัยของญี่ปุ่น

อ.จารุพัชรกล่าวว่า งานหัตถกรรมไทยและญี่ปุ่นมีความละเอียดละไมเหมือนกัน คนไทยและคนญี่ปุ่น โดยเฉพาะผู้หญิงมีความอดทนในการทำงานศิลปะหรืองานหัตถกรรมมาก ผู้หญิงทั้งสองชาติหากมีความสามารถด้านถักเย็บผ้าหรือหัตถกรรมก็จะได้รับการยกย่องในสังคม มีสถานภาพทางสังคมสูงกว่า และนี่คือความคล้ายคลึงที่สัมผัสได้ สำหรับนิทรรศการครั้งนี้ขอเชิญน้อง

อารมณ์ขันที่ชอบอยู่ในงาน คือศิลปะงานคราฟต์ ศิลปินทุกคนพูดถึงมนุษย์และการมองวัฒนธรรมแบบเขาๆ ซึ่งไม่น่าเข้ากันได้ ทุกผลงานเป็นเรื่องของมนุษย์และความรู้สึกของศิลปินที่ไปสัมผัสวัฒนธรรม 2 ชาติ

ด้านหนุ่มนักเขียน เรียวตะ ชูชุกี วัย 32 ปี กล่าวถึงที่มาของนิทรรศการว่า ถ้าให้คนญี่ปุ่นทำต้มยำรสชาติคงสู้คนไทยไม่ได้ เหมือนกับคนไทยทำซูชิทำปลาดิบ รสชาติอาจออกมาแบบไทยๆ การนำวัฒนธรรม 2 ชาติมารวมกัน จึงเป็นที่มาของ “ต้มยำ ปลาดิบ”

หนุ่มแดนอาทิตย์อุทัยที่อาศัยในเมืองไทยถึง 10 ปี กล่าวว่า กรุงเทพฯอากาศไม่ดี มีมลพิษ ร้อน รดดิคก็จริงแต่ดูมีชีวิตรื่นๆ ก็ดกดี ญี่ปุ่นอาจเรียบร้อยกว่านี้ กรุงเทพฯมีชีวิตรื่นกว่า ความเป็นมนุษย์มากกว่า เลขชอบกรุงเทพฯ คอนดัดสินใจมาอยู่ที่นี้ คน

แอนตี้ญี่ปุ่นมาก เบื่อสังคม ค่านิยมที่นั่นอยู่มาตั้งแต่เกิดจนอายุ 23 ปี เลขรู้สึกเบื่ออยากไปอยู่เมืองนอกบ้าง”

ผลงานส่วนใหญ่ของเขาเกิดจากความสงสัยของวิถีชีวิตผู้คน

“ผมพยายามตั้งคำถาม ทำไมมอเตอร์ไซค์เล่นหมากรุก ทำไมรถเมลิเมืองไทยจอดเลยป้าย เป็นข้อสงสัยของคนญี่ปุ่นในไทย คนไทยอาจมองเป็นเรื่องธรรมดา แต่

ผมเป็นคนญี่ปุ่น สำหรับผมอาจไม่ใช่” และงานครั้งนี้เช่นกัน “เป็นคอลัมน์เขียนใหม่ เหมือนกับคำแนะนำของนิทรรศการ ทั้งคนญี่ปุ่นและคนไทยยังมีอะไรที่เข้าใจผิดกันอีกเยอะ คนไทยอาจคิดว่าญี่ปุ่นมีชาบูโรอยู่ หรือญี่ปุ่นคิดว่าคนไทยซึ่งข้างไปทำงาน ซึ่งมีความเข้าใจที่ผิดกันอยู่มากและจะค่อยๆ เข้าใจกัน” เรียวตะกล่าว

ร่วมชมความงามได้ตลอดเดือนพฤษภาคม ไปจนถึงวันที่ 5 มิ.ย. ที่บ้านจิม ทอมป์สัน ลอบถาวรโทร. 0-2613-1452-3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้